

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Milana Lipovského a členov sudcov JUDr. Jána Mihala a JUDr. Jany Serbovej na neverejnom zasadnutí v Bratislave 26. marca 2008 v trestnej veci obvineného **J. F.** pre trestný čin sexuálneho zneužívania podľa § 242 ods. 1, ods. 2 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.) vedenej na Okresnom súde v S. pod spisovou značkou (sp. zn.) 3 T 104/05, o dovolaní, ktoré podal obvinený J. F., zastúpený obhajcom JUDr. R. B., advokátom v S., proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 30. októbra 2006, sp. zn. 7 To 110/2006, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. **dovolanie** obvineného J. F. **sa odmieta.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu v S. z 13. júna 2006, sp. zn. 3 T 104/05, obvinený J. F. bol uznaný za vinného zo spáchania trestného činu sexuálneho zneužívania podľa § 242 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v podstate na tom skutkovom základe, že

ráno 25. marca 2003 v S. v byte na F. prinútil svoju 11-ročnú maloletú dcéru B. F. vyzliecť sa donaha, potom ju ohmatával po celom tele a toto zaznamenal kamerou na videokazetu.

Okresný súd podľa § 242 ods. 2 Tr. zák. za to obvinenému uložil trest odňatia slobody na tri roky, na výkon ktorého tohto podľa § 39a ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradil do druhej nápravno-výchovnej skupiny.

Okresný súd zároveň podľa § 226 písm. b/ zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Trestný poriadok) obvineného oslobodil spod obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., ktorý mal spáchať v r. 1996 až 2003 vo svojom byte v S. bitím manželky R. F. ako aj jej ponižovaním nadávkami a vyhrážkami.

Proti tomuto výroku rozsudku okresného súdu odvolanie nebolo podané a tento v oslobodzujúcej časti nadobudol právoplatnosť.

Odvolanie obvineného proti odsudzujúcej časti rozsudku okresného súdu uznesením Krajského súdu v Košiciach z 30. októbra 2006, sp. zn. 7 To 110/2006, podľa § 256 Trestného poriadku bolo zamietnuté ako nedôvodné.

Obvinený J. F. prostredníctvom ustanoveného obhajcu proti uvedenému uzneseniu Krajského súdu v Košiciach podal dovolanie, ktoré oprel o ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., teda že zásadným spôsobom bolo porušené právo

na obhajobu, ďalej o ustanovenie § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., teda že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, ako aj o ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., teda že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Obvinený sa dovolaním domáhal, aby Najvyšší súd vyslovil porušenie zákona, zrušil uvedené rozhodnutia krajského i okresného súdu a prikázal súdu prvého stupňa vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

Obvinený v dovolaní argumentoval tým, že odôvodnenia písomných vyhotovení rozsudku okresného súdu a uznesenia krajského súdu nezodpovedajú ustanoveniu § 125 Trestného poriadku, a preto nie je zrejmé, ako sa súde vyrovnali s jeho obhajobou, v čom odvolateľ vidí zásadné porušenie svojho práva.

Obvinený v dovolaní ďalej tvrdil, že v priebehu konania došlo k určitým manipuláciám s videozáznamami, ktoré boli nájdené v jeho byte, pričom podľa jeho názoru súde sa riadne s touto otázkou nezaoberali, najmä pokiaľ ide o získanie kaziet políciou a ich počet. Z tohto dôvodu obvinený považuje vykonanie dôkazu (premietnutie záznamu z kazety, hlavne za ním opísanej situácie) za nezákonné, a preto aj napadnuté rozhodnutie označil za nelegálne.

Obvinený v dovolaní tiež uviedol, že okrem videozáznamu, ktorý on sám spochybňuje, nebol usvedčený zo spáchania trestného činu sexuálneho zneužívania ďalším dôkazom, najmä nebolo preukázané, že konal v pohlavnom vzrušení a v snahe toto inkriminovaným konaním ukojiť. Z tohto dôvodu obvinený vyslovil názor o nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, že totiž nebolo preukázané naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty spomínaného deliktu.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) primárne konštatoval, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), že bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.) v zákonom stanovenej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a že boli splnené aj jeho ďalšie podmienky (§ 372 až § 374 Tr. por.); dospel však k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Najvyšší súd k tvrdeniu obvineného o porušení práva na obhajobu nerešpektovaním ustanovenia § 125 Trestného poriadku konštatuje, že v rozhodovanej veci taký záver nie je prijateľný. Pri obhajobe obvineného boli rešpektované jeho práva a námietky boli zohľadnené pri rozhodovaní; ak sa odvolateľ domnieva, že v písomnom vyhotovení rozhodnutí súdov sú nedostatočne vyjadrené do úvahy prichádzajúce myšlienkové pochody sudcov vedúce k výsledku, ide o dovolanie podané len proti odôvodneniu rozhodnutia, ktoré podľa § 371 ods. 6 Tr. por. je neprípustné.

Videozáznam, na ktorom bol zachytený inkriminovaný kontakt obvineného s maloletou poškodenou, podľa vlastného vyjadrenia (aj keď existovali rôzne fázy v systéme jeho obhajoby) vyrobil sám obvinený. Nenamietal ani obsah tohto záznamu, vyhlásiac, že na ňom je zachytená jeho dcéra a vzhľadom na charakteristické znaky určitého poranenia ruky obvineného, ktorá je na zázname taktiež zachytená, o jeho identite súdy nemali pochybnosti. Obvinený pôvodne v podstate ani nenamietal existenciu tohto záznamu, jeho autorstvo a obsah, ako skôr spôsob evidovania tohto dôkazu políciou, resp. manipuláciu s ním.

S týmto okruhom otázok sa už zaoberali obidva súdy nižšieho stupňa a aj keď dôkazy v tomto smere sa nepodarilo skompletizovať v celom súhrne, okresný súd túto situáciu vyhodnotil a jeho záver akceptoval aj krajský súd. Najvyšší súd taktiež na rovnakých základoch dospel k záveru, že dôkazy v rozhodovanej veci boli vykonané legálne, a preto ani nemôže akceptovať obvineným uvádzaný dôvod tohto mimoriadneho opravného prostriedku podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

V rozhodovanej veci okresný i krajský súd zistili na základe dôkazov určitý skutok obvineného a tento právne kvalifikovali ako trestný čin sexuálneho zneužívania. Obvinený v dovolaní namietal, že nebolo pri tomto trestnom konaní preukázané jeho pohlavné vzrušenie a snaha toto ukojiť. Aj keď prijať túto konštrukciu nie je vcelku relevantné, v základe ide o námietku, že súdy v tomto smere nedostatočne zistili skutkový stav. Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. však správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť, a preto

ani nemôže akceptovať obvineným uplatnený dôvod dovolania podľa spomínaného zákonného ustanovenia.

Najvyšší súd na tomto základe dospel k záveru, že je zrejmé nesplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por. ako ich uplatnil obvinený, pričom podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené; preto podľa § 382 písm. c/ Tr. por. toto odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 26. marca 2008

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

